

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ ΒΟΥΛΕΥΤΗ: ΝΙΚΟΣ Ι. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ
ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ: ΑΧΑΪΑΣ

ΑΝΑΦΟΡΑ
ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΠΟΥΡΓΟ:

- **Εξωτερικών**

Θέμα: «Με την πλάτη στον τοίχο η ελληνική πλευρά στη Σύνοδο Κορυφής»

Σχετικά με το δημοσίευμα της εφημερίδας «ΕΛΛΑΔΑ» στις 28-10-2012 που αναφέρεται στις πιέσεις που πρόκειται να δεχθεί ο Υπουργός Εξωτερικών Δημ. Αβραμόπουλος, προκειμένου να συναινέσει στην διεύρυνση της Ε.Ε, με την ένταξη των Δυτικών Βαλκανίων.

Ο αναφέρων Βουλευτής

Νίκος Ι. Νικολόπουλος

Με την πλάτη στον τοίχο η ελληνική πλευρά στη Σύνοδο Κορυφής

Σύμφωνα με διπλωματικές πηγές, αν και η οικονομική κρίση συγκεντρώνει όλο το ενδιαφέρον των ευρωπαϊκών κυβερνήσεων, το τελευταίο διάστημα παρατηρείται μια αυξανόμενη ρητορική, ακόμη και στο Βερολίνο, υπέρ της επέκτασης της Ε.Ε. με την ένταξη των Δυτικών Βαλκανίων. Είτε αυτό οφείλεται στην ανάμειξη των ΗΠΑ είτε όχι, γεγονός είναι ότι, εκ των πραγμάτων, οι εισηγήσεις του κ. Φούλε για την Αλβανία και την ΠΓΔΜ θα μπουν στο τραπέζι της Συνόδου Κορυφής του Δεκεμβρίου.

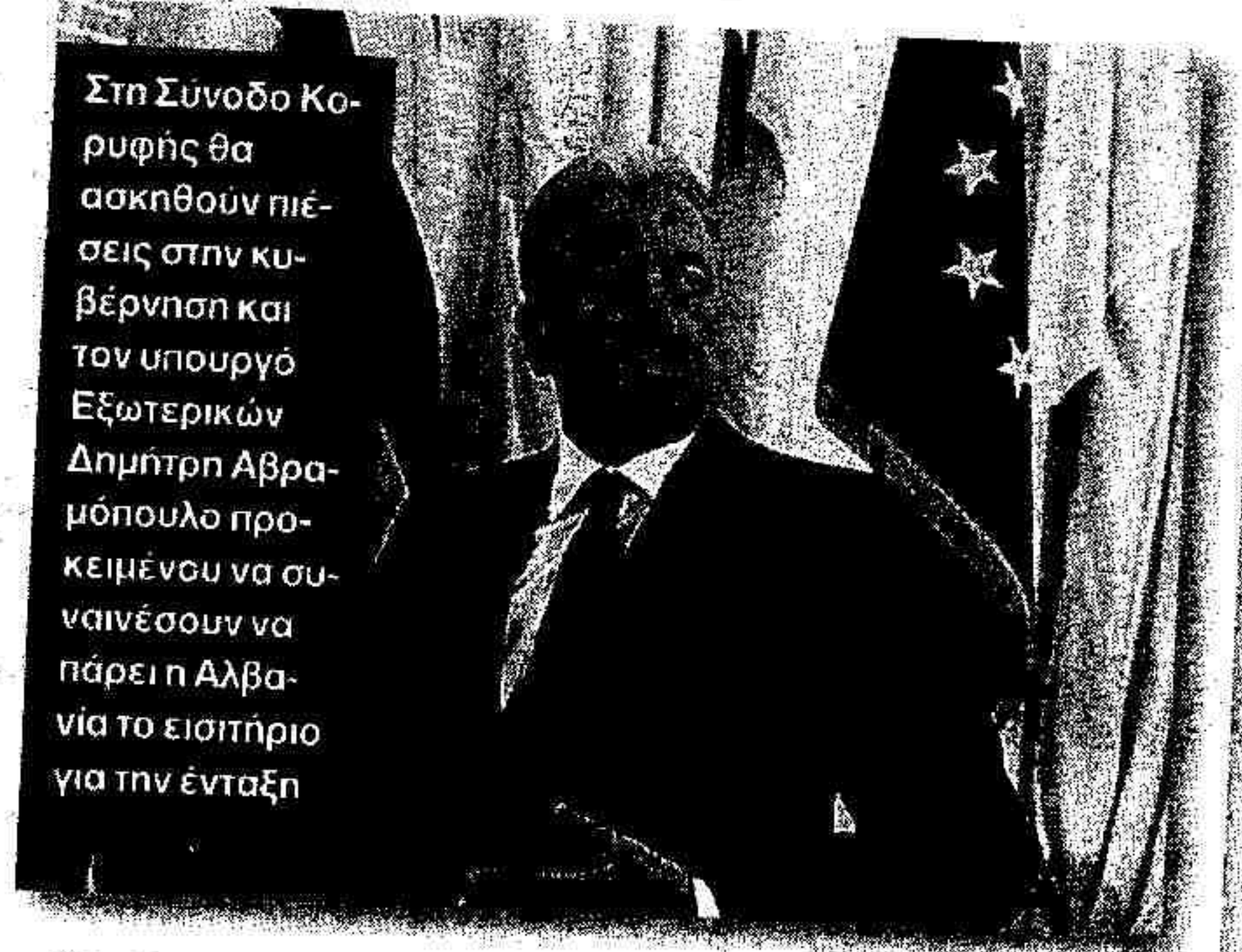
Από το σημείο, όμως, αυτό αρχίζει το μεγάλο πρόβλημα για την ελληνική κυβέρνηση, που θα πάει στη Σύνοδο αυτή κυριολεκτικά με την πλάτη στον τοίχο για τους εξής λόγους:

Πρώτον, η «τελική λύση» για την αντιμετώπιση της οικονομικής κρίσης δεν φαίνεται στον ορίζοντα, με εμφανή ευθύνη της Γερμανίας. Έτσι η Ελλάδα θα αρχίζει να εφαρμόζει μέτρα που θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν «οικονομικός Αρμαγεδδώνας» για τους εργαζομένους, ενώ στις Βρυξέλλες θα συζητείται η πολιτική, δημοσιονομική και τραπεζική ενοποίηση, μαζί με δεκάδες επιμέρους θέματα, αλλά η Ελλάδα δεν έχει θέση για κανένα από αυτά. Τα μεγάλα αυτά κεφάλαια θα συγκροτήσουν από το νέο έτος ένα τεράστιο θέμα συζήτησης για το μέλλον της Ευρώπης, αλλά κανείς δεν ξέρει ποια θα είναι η θέση της Ελλάδας. Άρα η κυβέρνηση οφείλει να πάρει θέση, να διαφωνήσει, να υπερασπιστεί τη θέση της χώρας στην Ε.Ε. με κάθε τρόπο. Η απουσία σχετικής συζήτησης είναι ανησυχητική.

Εξαναγκασμός

Δεύτερον: Η Αλβανία, όπως είναι γνωστό, με πρόφαση μια ετυμηγορία του Συνταγματικού Δικαστηρίου

Στη Σύνοδο Κορυφής θα ασκηθούν πιέσεις στην κυβέρνηση και τον υπουργό Εξωτερικών Δημήτρη Αβραμόπουλο προκειμένου να συναινέσουν να πάρει η Αλβανία το εισιτήριο για την ένταξη

επί διαδικαστικών θεμάτων, αρνείται να κυρώσει τη συμφωνία με την Ελλάδα για τις θαλάσσιες ζώνες. Η ελληνική κυβέρνηση συμφώνησε για την κατασκευή του αγωγού ΤΑΡ που θα μεταφέρει αέριο από το Αζερμπαϊτζάν στην Κεντρική Ευρώπη μέσω Ελλάδας και Αλβανίας χωρίς να θέσει ως όρο την κύρωση της συμφωνίας. Εν όψει της Συνόδου Κορυφής είναι βέβαιο ότι η κυβέρνηση θα πιεστεί για να συναινέσει να πάρει η Αλβανία το καθεστώς της υποψήφιας προς ένταξη χώρας, αλλά αν συναινέσει χωρίς ανταλλάγματα το κόστος για τον πρωθυπουργό και τον υπουργό Εξωτερικών Δ. Αβραμόπουλο θα είναι μεγάλο.

Καλοστημένη παγίδα

Τρίτον: Η Ε.Ε. με μια απαράδεκτη πρόταση εισηγείται έναρξη ενταξιακών διαπραγματεύσεων και έναρξη διαπραγματεύσεων για το όνομα της ΠΓΔΜ. Η παγίδα είναι καλοστημένη. Το διπλωματικό πλεονέκτημα της Ελλάδας ήταν ότι πρώτα θα επιλυόταν η διαφορά για το όνομα και στη συνέχεια θα προωθεόταν η ενταξιακή πορεία των Σκοπίων. Ο Επίτροπος Στέφαν Φούλε και όσοι τον στήριξαν στην εισήγηση αυτή επιδιώκουν να αφαιρέσουν από την Ελλάδα το πλεονέκτημα, δίδοντάς το ουσιαστικά στα Σκόπια. Γιατί, αν οι συνομιλίες

για το όνομα αποτύχουν, τα Σκόπια θα συνεχίσουν την ενταξιακή πορεία τους χωρίς ελληνική πίεση πλέον. Παράλληλα, είναι θέμα λίγων μηνών να αρχίσουν και οι πιέσεις για ένταξη στο ΝΑΤΟ τον Μάιο του 2014 στη Σύνοδο Κορυφής της Συμμαχίας.

Άσκηση βέτο

Κατά συνέπεια, η Ελλάδα βρίσκεται κυριολεκτικά χωρίς συμμάχους, αλλά κυρίως χωρίς σχέδιο. Αν τα πράγματα μείνουν ως έχουν, στη Σύνοδο Κορυφής ο πρωθυπουργός θα είναι υποχρεωμένος να θέσει δύο βέτο, για την Αλβανία και την ΠΓΔΜ, ή να ζητήσει να ληφθούν άλλες αποφάσεις, δηλαδή να υπάρξει αναβολή, να εγερθούν προσκόμματα λόγω της κρίσης, να καταθέσει τις δικές της ιδέες κ.λπ.

Σε κάθε περίπτωση, η ελληνική κυβέρνηση πρέπει να κινηθεί τώρα και όχι τις παραμονές της Συνόδου Κορυφής. Ούτως ή άλλως, η χώρα βιώνει τεράστια κρίση και, είτε ασχοληθεί είτε όχι με τα μεγάλα θέματα της εξωτερικής πολιτικής, οδός διαφυγής δεν υπάρχει.

Η ακινησία μπορεί να είναι επιλογή της κυβέρνησης, αλλά δεν είναι επιλογή των άλλων, όπως αποδείχθηκε και με τις εκθέσεις της Κομισιόν. Υπό το πρίσμα αυτό, άλλοθι δεν υπάρχει.